

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 23

V Žatci 19. května 1950

Cena 3 Kčs

Reorganisace národních výborů

Naše lidová správa přistupuje v těchto týdnech k dílu velmi závažnému a důležitému: k reorganizaci Místních národních výborů. Tato reorganizace má být provedena během května a června, a od počátku července již mají MNV plnit ten úkol, který jim přiznává a určuje Ústava lidově demokratické republiky. Místní národní výbory mají být na území své obce nositeli a vykonavateli státní moci. Jsou orgánem jednotné státní moci na svém území a vykonávají ji ve všech oborech. Jiným orgánům přísluší výkon moci na území obce jen výjimečně a na základě zákona.

Těmito slovy příslušné vládní nařízení říká, že obec, respektive Místní národní výbor jsou politicko-mocenské orgány, který na svém obecním území představuje svrchovanou státní moc. Jinými slovy místní národní výbor se stává tím, co má na mysli Ústava — t. j. projevem vůle lidu a jejím uskutečňovatelem v lidově demokratickém režimu.

Že ovšem toto výsostné poslání požaduje, aby v čele MNV na každé vesnici, v každém městečku a v každém městě stáli ti nejlepší z nejlepších, je zřejmo. Stejně tak je nutno, aby to byli oddaní a přesvědčení, rovněž tak nadšení a důslední budovatelé socialistického řádu. Že nemohou být členy MNV vesniční boháči, kuláci, nepřátelé socialismu, reakcionáři a lidé všerejška, je na bílé dni. Ale stejně tak je jasné a samozřejmé, že k práci v Místním národním výboru jest nutno přivolat všechny lidi dobré, ať už patří ke komunistické straně Československa, nebo ke straně lidové anebo československé straně socialistické; a podobně lidi z řad bezpartijních — jen když mají lásku k vlasti, kladný poměr k socialistickému budování a

1474-1
Sazeček Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

Atomoví útočníci — váleční zločinci!

Epochální vynález použití atomové energie k zvýšení blahobytu lidstva na celé zeměkouli, stal se v rukou imperialistických válečných štváců triumfem v jejich zločinné politice. Znova se ukázalo, že kapitalismus, dostane-li se mu do rukou nějaký vynález, který by mohl prospět všemu lidstvu, především pomýšlí na to, jak by jej použil k ještě většímu hromadnému vraždění. V tom je také rozdíl i mezi Sovětským svazem, který první v historii lidstva použil atomové energie k hlubokému zásahu do uspořádání a využití přírodního bohatství své země. V Sovětském svazu atomová energie obrací toky řek a uvolňuje jejich cestu přes pohoří, ve Spojených státech se vyrábějí pumy, jako jediná argumentace tohoto starého a přežitého světa kapitalismu v jeho zoufalém zápase s pokrokem a socialismem.

Ale lidstvo, které právě zažilo jednu z největších válečných katastrof v dějinách, nemíni s klidem přihlížet tomuto vražednému hazardu imperialistů s blahem lidstva a s mírem. Na stockholmském zasedání Světového výboru obránců míru byl vytyčen požadavek, v němž se žádá bezpodmínečný zákaz atomové zbraně, ustavení přísné mezinárodní kontroly nad prováděním tohoto zákazu a v němž se prohlašuje za válečného zločince každá vláda, která by první použila atomové zbraně proti kterékoliv zemi.

Ze stockholmského zasedání Světového výboru obránců míru tak zazněl nový a mohutný signál k nástupu mírových sil na celém světě, v jejichž čele kráčí Sovětský svaz. Z jeho podnětu probíhá nyní ve všech zemích veliký plebiscit pro mír. Do všech našich obcí, závodů, škol a kanceláří byly rozeslány tisíce podpisových archů, na nichž pracující lid z celé republiky svým podpisem potvrdí, že chce s neochvějnou vůlí bojovat po boku Sovětského svazu a všeho pokrokového lidstva za udržení světového míru.

Tato podpisová akce bude probíhat ve dnech 14.—20. května ve všech místních národních výborech a místních akčních výborech Národní fronty. Dne 21. května vyjdou ve všech obcích dvojice složené z příslušníků složek NF a budou ohodit dům od domu, aby předložily podpisovací arch všem, kteří se do té doby nebudou moci zúčastnit podpisové akce.

Právě letošní oslavy Svátku matek jsme použili k tomu, abychom vysoko vyzvedli nejen svou touhu po světovém míru, ale zároveň abychom vyslovili věrný dík všem ženám—matkám, které jdou v prvních řadách budovatelů socialismu. V den svého svátku zahajují všechny naše matky manifestačně hlasování za mír, za blaho a lepší budoucnost svých dětí a všech lidí dobré vůle, kteří se znovu a ještě těsněji semkli proti zločinným úmyslům válečných štváců a nepřátel všeho pokroku.

mají na zřeteli v první řadě zájem pracujícího lidu. Patří do MNV zástupci mládeže a to v míře větší než tomu bylo dosud, zástupci masových organizací a zvláště ženy, které — stejně jako mládež — dosud jen v nepatrném procentu se na správě obecních záležitostí zúčastnily.

Odtud reorganisace MNV. Dosaďovací staré MNV v nejednom případě nebyly ničím jiným, než starým starostováním, starým navyklym obecním byrokratickým zřízením, kde obyčejně vládl jen jeden člověk. V častých případech to byl člověk, který se naprosto do dnešní doby nehodil svým negativním poměrem

ke všem socialisačním snahám. Byly obce, kde vládli místní boháči, byly obce s vedením reakcionářským, byly MNV, které se oddělily od lidu, byly MNV, které byly ne pomocí, ale překážkou v budování socialismu právě na vesnici. Reorganisace, která se provádí v těchto týdnech, má odstranit, pokud jen možno, všechny chyby a nedostatky. Prostřednictvím a pomocí veřejné kritiky a sebekritiky, otevřenou diskusí má vybrat z občanů vesnice ty nejlepší, bez ohledu na jejich stranickou příslušnost a postavit je v čelo obce. Obec, i ta nejmenší, bude potřebovala mnoho pravých lidí na pravých místech.

Sovětský svaz — záruka naší bezpečnosti a míru

S pocity nejhlubší vděčnosti oslavil všichni československý lid slavný den výročí historického okamžiku osvobození Rudou armádou před pěti lety.

Ve své vlasti jsme v tyto dny přivítali a oslavili naše nejbližší a také nejdražší přátele a spojence v čele s náměstkem předsedy Rady ministrů SSSR maršálem Sovětského svazu N. A. Bulganinem, který jménem sovětské vlády a Ústředního výboru Vsesvazové komunistické strany (bolševiků), jménem sovětského lidu, sovětských branných sil a jménem J. V. Stalina tlumočil všem pracujícím lidem Československa blahopřání k oslavě pátého výročí osvobození naší republiky od německo-fašistických okupantů.

Z projevu drahého sovětského hosta a všech ostatních vedoucích jednotlivých delegací jsme si znovu a radostně uvědomili dovršení nesmrtelného osvobozovacího díla Sovětského svazu. Oslavy této památné chvíle pak jen znova a ještě důrazněji ukázaly, jak nerozlučně je spjat osud našich svobodných národů s národy Sovětského svazu a národy lidových demokracií. Jen zásluhou hrdinné Sovětské armády a gigantickým vypětím sil všeho sovětského lidu ve válce se stalo, že ve dnech slavností mohly pochodovat statisíce radostných a svobodných Čechů a Slováků po ulicích, kde před pěti lety byly sváděny vražedné zápasy s fašistickými okupanty. Den ode dne jasněji tak před zraky každého našeho občana vyvstává jedinečný historický význam 9. května 1945 a velká nehynoucí zásluha sovětského lidu a jeho vůdce generalissima Stalina o naše národy.

A ještě názorněji vynikne, co pro nás znamenal 9. květen 1945 a naše nejužší spolupráce se Sovětským svazem, srovnáme-li osud naší vlasti s osudem zemí západní Evropy. Také ty země byly hlavně zásluhou hrdinského boje sovětského lidu zbaveny hitlerovské okupace. Ale na jejich půdě nevstoupila vojska sovětská, nýbrž vojska imperialistická, která nedovolila, aby národy těchto zemí si mohly zaříditi svůj život podle své vůle. Naopak, upadly do nové poroby právě těch, kteří se chopili hitlerovských snů a snah po světovládě.

Proto dnes lépe než kdy předtím chápeme, že docela jinak by byl vypadal osud naší republiky a našeho pracujícího lidu, kdyby nebylo vítězství Sovětské armády. Kde by se byla vůbec našla síla, která by byla s to zastavit imperialistické plány zrůdné fašistické reakce, kdyby nebylo bývalo Sovětského svazu, nezměrné obětavosti jeho národů, skvělé armády a jejího vůdce Stalina. A porážka fašistického Německa přinesla naší republice ještě jedno velké vítězství. Z vůle pracujícího lidu

pod vedením Komunistické strany přeměnila se naše republika z buržoasní republiky v republiku lidově demokratickou, která zaručila širokou účast pracujících na správě státu. Stalinská politika respektování svobodné vůle národů vytvořila možnost, aby náš lid vzal vládu do svých rukou, aby jednou provždy skoncoval se zrádci a kapitalistickými kořistníky a zahájil výstavbu socialismu ve své vlasti.

Osvobození naší vlasti Sovětskou armádou jako by zázrakem uvolnilo všechnu iniciativu naší dělnické třídy a pracujícího lidu. Dnes již není jediného hospodářského oboru, veřejného a kulturního života, ve kterém by v uplynulém čase pěti let nedošlo k převratným změnám. Náš průmysl, který byl dříve v rukou kapitalistů, stal se majetkem národa. Kapitalisté přestali být pány našeho hospodářství, právě tak jako velkostatkáři, kteří ovládali naši vesnici. Tvář dnešní naší vesnice se k nepoznání změnila. Více než třetina veškeré zemědělské půdy změnila majitele v důsledku nové pozemkové reformy, která likvidovala velkostatkářskou půdu a tím i velkostatkářský vliv na naší vesnici.

V naší výrobě dosáhli jsme v době dvouletého plánu a v prvním roce plánu pětiletého takové výše, k jaké kapitalismus nikdy nedospěl. Plánované socialistické hospodaření, které budujeme, je hospodářství bez krisí

a jejich následků. Naše hospodářské styky se Sovětským svazem a zemí lidově demokracie nám umožňují, že na základě zvýšené produktivity práce podstatně zvyšujeme životní úroveň všech vrstev pracujících masa i venkova, ve stále a vytrvalé snaze ze upevnit svazek dělníků, rolníků, inteligence a středních vrstev měšťáckých k zdárnému budování své socialistické budoucnosti.

V zápase mezi silami míru a silami války stojíme neochvějně po boku Sovětského svazu a společně s početnými silami států lidových demokracií tvoříme obrovský kontingent, kde již nemožno imperialisté rozložit a kde každé jejich úsilí narazí na jednotnou a spojenou vůli pevně svěřenou světovému míru. Spolu s tímto mohutným demokratickým a socialistickým táborem vedeným Sovětským svazem, bojují dnes o mír masy všech mírumilovných lidí celého světa.

V kruhu svých přátel nejbližších se neobjíme budoucnosti. Víme, že se Stalinem a se Sovětským svazem stojíme na správné straně, na straně míru, poctivé práce a tím i na straně své lepší budoucnosti. Naše heslo: Se Sovětským svazem na věčné časy! je mohutným výrazem plné víry v všeobecný mír, který je právě letos, při oslavách pátého výročí osvobození, znova a jasně připomněl, kdo je jeho nejbližší a největší přítel a záruka pokoje a míru na celém světě.

Povolání pro ženy nejhodnější

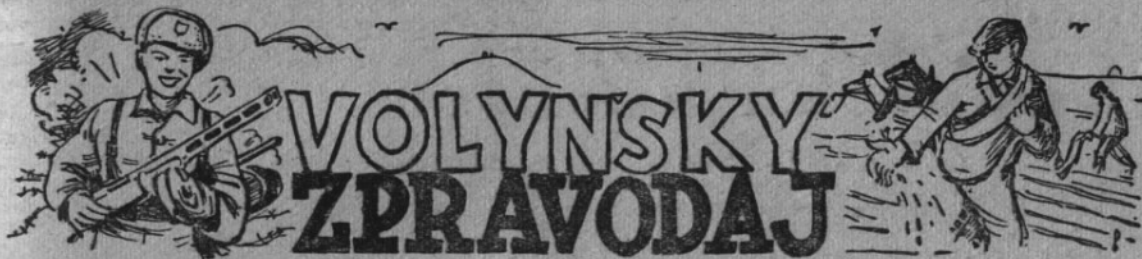
Málokteré povolání je tak vhodné pro ženu jako povolání ošetrovatelky. Dává ženě příležitost uplatnit nejušlechtlejší vlastnosti. A poněvadž zdraví patří k nejužším pokladům národa, možno říci bez nadsázky, že ošetrovatelská práce dává ženě příležitost dokázat vlastenecký čin.

Dnešní ošetrovatelka je nesmírně důležitou pomocnicí lékařů v jejich boji proti smrti. Svou iniciativou a svědomitostí pomáhá zachraňovat nesčetné lidské životy. Svou bdělou péčí doplňuje dílo lékařovo, které by mnohdy bylo zmařeno vinou pacientovy nevědomosti či nedbalosti. Její činnost není omezena jen na ošetřování nemocných, i když to zůstává jejím hlavním úkolem. Je zapojena i do preventivní zdravotní péče. Uplatňuje se v poradnách, v ozdravovnách, v národním pojištění, ve školní hygieně, ve státní zdravotní správě.

To všechno připomínáme nyní, kdy tisíce dívek se rozhoduje pro své životní povolání. Dívky, jež v těchto dnech opouštějí školní lavice, měly by se zamyslet nad tím, že právě ošetrovatelské povolání může splnit jejich představy o životě krásném a účelném. Není to fráze, řekneme-li, že ošetrovatelské povolání poskytuje mnoho lidského uspokojení, mnoho radosti z práce. Ošetrovatelka vidí před očima konkrétní výsledky své namahy — a již to je zážitek, jaký nepocítí na příklad písarka, která opisuje nějaké úřední spisy, aniž znala jejich lidský dosah.

Nutno zdůraznit, že osmihodinová práce ošetrovatelek se stává dnem samozřejmosti. Dnešní ošetrovatelka je existenčně zabezpečena a má významnou úlohu v novodobé společnosti. Neandělem ani mučednicí jako ve starodávných sladkých románech. Je ženo, na svém místě, je dělnicí na poli národního zdraví! O školení ošetrovatelek jsou dost často nesprávně informovány jak studentky, tak jejich rodiče. Proto se opakujeme několik základních informací. Do vyšší školy sociálně zdravotní se hlásí 15 leté dívky po absolvování čtyřtřídní střední školy. Vyšší sociálně zdravotní škola je čtyřletá a končí závěrečnou zkouškou — maturitou.

Interesentky od 17 do 30 let, které absolvovaly některou odbornou školu (např. obchodní školu) nebo bývalou měšťáckou školu, mohou výjimečně v roce 1950—1951 vstoupiti přímo do třetího ročníku vyšší školy sociálně zdravotní a to do větve pro ošetrovatelky nebo do větve pro dětské sestry nebo do větve pro porodní asistentky. Mohou tudíž obdržeti ošetrovatelský diplom již po dvou letech. První dva ročníky vyšší školy sociálně zdravotní tvoří společný studijní základ, teprve ve třetím ročníku začíná zmíněné dělení na speciální větve pro ošetrovatelky, dětské sestry nebo porodní asistentky. Ve třetím a čtvrtém ročníku je internátní bydlení studentek povinné a bezplatné. Podrobnější informace podá ředitelství nejbližší vyšší školy sociálně zdravotní.

Zprávy svazu

Radáme krajany níže uvedené, aby oznámili ve vlastním zájmu Svazu Čechů z Volyně v Žatci urychleně své dnešní adresy.

Anděl Rostislav, nar. 1919 v Moldavě, posl. byd. Moldava, Braun Vladimír, 1918 Volkovyje, p. b. Volkovyje, Bohatý Vladimír, 1926 Libánovka, p. b. Libánovka, Bohatý Bohumil, 1924 Libánovka, p. b. Libánovka, Baťa Vladimír, 1911 Lubin, p. b. Marusa, Bača Josef, 1918 Kurdybaň, p. b. Kurdybaň, Beránková Evženie, 1925 Šepetovka, p. b. Šepetovka, Báčová Anna, 1919 Korablišť, p. b. Korablišť, Coufal Josef, 1910 Dědkovice, p. b. Rovno, Černý Jaroslav, 1908 Moštěnice, p. b. Moštěnice, Čapek Václav, 1922 Moldava, p. b. Moldava, Dvořák Václav, 1923 Špakov, p. b. Mizoč, Dvořák Josef, 1913 Špakov, p. b. Mizoč, Dědek Václav, 1921 Malovaná, p. b. Malovaná, Dvořák Josef, 1908 Čechohrad, p. b. Melitopol, Dušek Josef, 1927 Curkov, p. b. Curkov, Filip Josef, 1886 Přepel, p. b. Berezno, Fiala Viktor, 1906 Kochanka, p. b. Kochanka, Faltys Karel, 1925 Čechohrad, p. b. Čechohrad, Fisiniuková Marie, 1906 Kozatin, p. b. Luck, Hamáček Václav, 1919 Dembrovka, p. b. Dembrovka, Hokeš Václav, 1923 Vilhelmovka, p. b. Vilhelmovka, Hokeš Václav, 1898 Krásov, p. b. Vilhelmovka, Hruška Karel, 1922 Komárovka, p. b. Komárovka, Hruška Jakub, 1904 Komárovka, p. b. Komárovka, Horník Vladimír, 1923 Noviny, p. b. Noviny, Hajný Jaroslav, 1914 Libánovka, p. b. Libánovka, Hlavatý Mikuláš, 1920 Mirohošť, p. b. Mirohošť, Holubiček Antonín, 1909 Malovaná, p. b. Malovaná, Havryliukova Ksenia, 1907 Kvasilov, p. b. Rovno, Hetflajš Antonín, 1922 Kurdybaň, p. b. Kurdybaň, Hlaváček Vladimír, 1916 Čudnov, p. b. Berestečko, Chalupník Jan, 1901 Čechohrad, p. b. Melitopol, Jiránek Vladimír, 1927 Zálesí, p. b. Zálesí, Jírová Marie, 1924 Teremno, p. b. Teremno, Jona Václav, 1903 Libánovka, p. b. Libánovka, Jiránek Miroslav, 1928 Straklov, p. b. Straklov, Jačík Filip, 1925 Chomout, p. b. Chomout, Jirkovský Mikuláš, 1923 Volkov, p. b. Volkov, Krauz Vladimír, 1912 Ulbárov, p. b. Mirohošť, Kunášek Antonín, 1921 Libánovka, p. b. Libánovka, Kendík Emil, 1902 Niva Hubinská, p. b. Niva Hubinská, Král Jaroslav, 1910 Straklov, p. b. Straklov, Kozák František,

1901 Teremno, p. b. Luck, Kovalčuk Václav, 1916 Kopče, p. b. Kopče, Kuchynka Antonín, 1916 Cherson, p. b. Dubno, Koutecký Karel, 1899 Michalovka, p. b. Michalovka, Křesina Josef, 1925 Kurdybaň, p. b. Kurdybaň, Kučera Jindřich, 1923 Kupičov, p. b. Radoviče, Krčmová Filomena, 1889 Dembrovka, p. b. Martinovka, Ličimberk Jaroslav, 1908 Dlouhé Pole, p. b. Dlouhé Pole, Miškov Daniel, 1894 Rovno, p. b. Rovno, Matuševský Vladimír, 1921 Český Háj, p. b. Český Háj, Mazánek Antonín, 1898 Staromyšl, p. b. Rovno, Marvinský Antonín, 1909 Volkov, p. b. Volkov, Malý Josef, 1920 Zdolbunov, p. b. Zálesí, Mareš Alois, 1917 Sergejovka, p. b. Sergejovka, Miller Vladimír, 1919 Kopče, p. b. Kopče, Miller Evžen, 1920 Kopče, p. b. Kopče, Málek Leon, 1912 Velký Žitín, p. b. Rovno, Mašovský Antonín, 1907 Šestakov, p. b. Chomout, Prokúpek Jaroslav, 1912 Luck, p. b. Luck, Posledník Vladimír, 1914 Dlouhé Pole, p. b. Libánovka, Bajerová Marie, 1921 Libánovka, p. b. Libánovka, Pajer Vladimír, 1924 Libánovka, p. b. Libánovka, Petrovský Jan, 1919 Ulbárov, p. b. Ulbárov, Pažout Konstantin, 1923 Novostavce, p. b. Novostavce, Poliščuk Metoděj, 1910 Luck, p. b. Luck, Pajer Josef, 1922 Bocánovka, p. b. Bocánovka, Petříček Václav, 1907 Podcurkov, p. b. Krasnoarmějsk, Rogentík Miloslav, 1908 Novožukov, p. b. Mirotín, Rezenkranc Rudolf, 1895 Zlenice, p. b. — Rudenková Naděje, 1921 Straklov, p. b. Straklov, Stehlík Slávek, 1923 Jadvipol, p. b. Mirotín, Strad Jakub, 1926 Komárovka, p. b. Komárovka, Slajs František, 1914 Komárovka, p. b. Komárovka, Sláma Josef, 1910 Mirotín, p. b. Český Háj, Sedláček Vladislav, 1911 Ozerany, p. b. Libánovka, Skřivánková Věra, 1923 Straklov, p. b. Straklov, Sarajeva Anna, 1926 Malovaná, p. b. Malovaná, Šrámek Václav, 1911 Zvinohorodka, p. b. Rovno, Štěpánek Vojtěch, 1913 Teremno, p. b. Mstěšín, Šorma Václav, 1917 Libánovka, p. b. Libánovka, Šut Jíří, 1927 Vilno, p. b. Kvasilov, Šuláková Marie, 1885 Meželisky, p. b. Kustin, Tlustý Vladimír, 1926 Moštěnice, p. b. Vilhelmovka, Tlustý Josef, 1921 Vilhelmovka, p. b. Vilhelmovka, Tucháček Eduard, 1921 Kardelovka, p. b. Turbov, Tichá Františka, 1917 Josefín, p. b. Josefín, Toman Antonín, 1922 Ozerany, p. b. Ozerany, Toman Josef, 1920 Ozerany, p. b. Ozerany, Vokráčka Dominik, 1909 Teremno, p. b. Teremno, Vlk Jaro-

mír, 1902 Vanovice, p. b. Lipovec, Vedral Josef, 1923 Senkivčovka, p. b. Senkivčovka, Verner Josef, 1898 Moldava, p. b. Zdolbunov, Zajíc Josef, 1922 Český Malín, p. b. Český Malín.

Různé zprávy

Památník padlým z Novin Českých

Na postavení památníku padlým hrdinům z Novin Českých ve Staňkovicích přispěl MNV ve Staňkovicích částkou 6.403 Kčs, SBS Staňkovic - Tvršice 6.000 Kčs, Vladimír Libovický - Tvršice 1.000 Kčs, Alex. Anděl - Tvršice 1.500 Kčs.

Tímto vyjadřujeme srdečný dík MNV ve Staňkovicích za pochopení a pomoc, kterou nám soustavně poskytuje. Novičtí, nezapomeňte též něčím přispět a neopomeňte využít jedinou příležitost k uspořádání sbírky na tento účel. Peněžité částky pošlete na adresu: Svaz bojovníků za svobodu, pokladník Josef Horník, Staňkovic č. 51, p. Žatec. V. L.

Pohotovostní služba veterinární v neděli a ve sváteční dny

Podle nařízení ministerstva zemědělství má být zavedena pohotovostní služba veterinární v neděli a ve sváteční dny též v okrese žateckém.

Rozvrh služby na měsíc květen — červen:

14. května: MVDr Vladimír Horáček, Velká Černoc, čís. tel. 14,

21. května: MVDr Josef Seifert, Žatec, čís. tel. 746,

28. května: MVDr Rudolf Tošner, Žatec, čís. tel. 311,

29. května: MVDr Otakar Kvapil, Staňkovic, tel. Žatec, čís. 638.

4. června: MVDr Vladimír Horáček, Postoloprty, čís. tel. 157,

11. června: MVDr Josef Seifert, Žatec, čís. tel. 746,

18. června: MVDr Rudolf Tošner, Žatec, čís. tel. 638,

25. června: MVDr Otakar Kvapil, Staňkovic, tel. Žatec, čís. 638.

Pro další měsíce bude rozvrh veterinární služby vždy včas oznámen.

Za referenta:

MVDr Josef Seifert, úř. vet., Žatec

Antonín Spátenka

(20. pokračování)

Průkopnická vesnice

Dětem tedy nastala starost ve škole a dorůstající mládež sháněla také trochu zábavy a těšila se na nějakou tanečnickou. Proto se chasa vypravila jednou k zábavě na Bojarku. Tam se blížce poznali dva mladí lidé - Jenda Zajíců a Anička Pitrová. Od té doby se spolu tajně scházivali. Jejich přátelství však se změnilo brzy ve velkou lásku. Dobře bylo, dokud tato láska byla tajná, hůře však, když se to dozvěděli rodiče Jendy Zajíce.

Protože byli majetní, žádali na synovi, aby jeho budoucí manželka byla též bohatá. Ze v tomto svém rozhodnutí byli důslední, bylo patrné z toho, že, když si Jeník namluvil chudé děvče v Čechách, raději prodal všechn svůj majetek a odjel na Volyn, aby milencům překazil jejich schůzku.

Jeník jako poslušný syn pak následoval pantátu Zajíce na Volyn. Otec se domníval, že jeho syn bude podle jeho příkazu hledat si nevěstu přiměřenou svému majetku. Dokonce již mu otec nevěstu sám našel, a sice dceru pana Macka. Tu se však dozvěděl, že si zamiloval dívku sice hezkou, ale chudou, Aninku Pitrovou. Rádil proto zle, Jendovi vyhrožoval.

Pantátu Zajíce neměl pro jeho hrdoť a lakotu nikdo příliš v lásce, zejména ne průkopníci, zatím co oblíbenému Pitroví a jeho jediné dceři Aničce byli by přáli hodně štěstí. Když pak Zajíc vyčinił Jendovi, rozběhl se k Pitrovým a tam jim rovněž zle vyčinił a vyhrožoval, že nikdy nesvolí, aby se jejich „holka“ dostala k nim na statek. To pojmování pochopitelně podráždilo Pitra, který jinak s klidem pantátu Zajíce poslouchal a proto i on mu uražen vmeřl ve tvář:

„Copak si myslíš, že je Tvůj Honza něco jiného?“

Protože se vědělo, proč Zajíc odjel z Čech na Volyn, tak mu to Pitř rovněž předhodil a tak po větší hádce nechal Pitř starého Zajíce na dvoře a sám odešel do chalupy. Pantáta Zajíců pak odcházal za stálého nadávání a vyhrožování.

Pitř byl sice po jeho odchodu rozzloben, protože až dosud o této známosti nic nevěděl, ale pomalu se tišil a sliboval si, že to Aničce rozmluví. Pitrová sice o tom věděla, ale raději před mužem o tom pomlčela. Měla sama svých starostí dost, neboť právě očekávala děcko.

Když Anička přišla domů, Pitř jí domlouval. Anička samozřejmě plakala, matka jí těšila a tak se pomalu dcera utišila. Byl tedy nějaký čas klid, ale ne na dlouho.

Jeník totiž odešel pro lásku Aničky z domova a schovával se u známých. Zatím Zajícovi mysleli, že jej Pitroví přechovávají a tak se jednou statkářka Zajícová vypravila k Pitrovým. Zastihla doma jen matku Aničky, která seděla v síni na stoličce a kojila svého malého synka, který se jim zatím k jejich velké radosti narodil. Zajícová přiběhla jako vlčice a rozpoutala se mezi ženami hádky. Panimáma Zajícová popadla pak vědro se studenou vodou a rázem je vytila na novorozenátko, které držela Pitrová na klíně.

Chlapeček tuto lázeň nevydržel a druhý den na to skončil. To samozřejmě ještě přispělo k tomu, že se mezi Zajícovými a Pitrovými rozrostla ještě větší nevolnost. Proto když pak jednu neděli se

Jeník tajně odhodlal navštívit Pitrový a žádal je o ruku Aničky, byl zase tentokrát Pitř neoblomný a rozhodně prohlásil, že jemu nikdy svou dceru nedá. Nepomohly prosby milenců a pláč Aničky a proto musel Jeník odejít.

V tu chvíli se zrodila v Jeníkovi myšlenka na sebevraždu. Bohužel nebyla to však jenom sebevražda, ale také vražda. Milenci se totiž dohodli, že nemožou-li spolu žít, že tedy raději zemrou. Proto Jeník asi za 14 dnů po svém odmítnutí u Pitra zastřílel nejdříve Aničku a potom sebe. Až tak daleko zasáhla tedy lakota pantátu Zajíce.

Bol rodičů Pitrových byl veliký, neboť zůstali nyní sami. Ztratili svoji jedinou dceru a paní Pitrová stále bédovala, že měl přeci jen raději zůstat v Čechách. Bůh však se nad Pitrovými smiloval a aby utišil jejich veliký žal, obdaroval je za nějaký čas opět děťátkem. To sice bol rodičů poněkud ztíšilo, ale na svoji Aničku nikdy nezapomněli.

Život šel zase dále a ruské úřady se po celou dobu o usídlení na Volyni nestaraly, jako by jich tam nebylo. Nestaraly se ani o školy a o dorůstající děti. Ani v ukrajinských vesnicích nebylo to jiné, tam také školám nevěnovaly velkou pozornost. Většina Ukrajinců byla negramotná.

V Moskovštině však stále dbali naši průkopníci, aby se děti alespoň trochu učily a tak pan Volenec je vyučoval. Když pak onemocněl, nastoupil na jeho místo Mareš. Učili děti způsobům, jak pozdraviti, jak se mají kde chovati. Pak učili abecedu a podpisy, a to jak česky, tak i rusky. I starší se učili psát rusky, aby se uměli alespoň podepsati. Znalí již ruskou váhu, pudy, funty, zolotníky a podobně.

Velkostatek Bojarka byl již zlikvidován a paní Náhodská, která bydlela v Dubně, odjížděla časem k moři do Oděsy nebo na Krym. V době, kdy děla v Dubně, docházeli k ní obyvatelé Moskovštiny, donášeli jí vejce, máslo a podobně, neboť jak se doslechli, měla paní Náhodská o potraviny nouzi. Také se dozvěděli, že to již není tak majetná paní, jak bývala, neboť advokáti, dohazovači a správce využívali její důvěru a o většinu jejího majetku ji připravili.

Průkopníci však nikdy nezapomněli na šlechtnou paní a na to, co pro ně kdy vykonala dobrého v dobách, které byly pro ně nejhorší.

Jedou v létě odjela paní Náhodská k Oděse, ale více se nevrátila. Průkopníci pátrali po ní, ale dozvěděli se jen, že jakýsi cizinec, pravděpodobně Francouz, přijel s jejími doklady, prodal její zbývající majetek v Dubně. Pak již nikdy nic se o paní Náhodské nedozvěděli.

Pak nastala na Volyni doba náboženských třenic. S českými osídlenci přijeli na Volyn i kněží, a to farář Hrdlička, Kašpar a Saska. Byly jim rozděleny úseky, vždy několik vesnic. Bohoslužby konali v největší místosti, která byla v té které vesnici. I vesničané Moskovštiny jako věřící se těšili na bohoslužby. Moskovština patřila do obvodu faráře Hrdličky, který měl svou faru v Českém Podhajci. Bohoslužby konal pak každou neděli v jiné vesnici svého obvodu a při té příležitosti prováděl též oddávky a křtiny.

V tuto dobu čeští osídlenci, kterých

bylo již na Volyni mnoho, prosadili svou žádost, aby jim byla povolena česká samospráva a aby byly v městech zřízeny české úřady. Takový český úřad byl pak zřízen v městečku Dubně.

Nyní však úřad církve pravoslavné začal prováděti tajné agitace a nátlak na české kněze, nabádal osídlence, aby se dali překlítni na vyznání pravoslavné. Do těchto agitací nechali se z nejničinných důvodů strhnouti i čeští faráři. Při každé příležitosti agitovali mezi lidem a to každý podle svého přesvědčení. Jeden nabádal, aby se lidé dali na víru evangelickou, jeden je lákal na víru pravoslavnou a poslední trval na tom, aby zůstali katolíky.

Po vesnicích se začali obyvatelé radit, co mají dělati. Vyptávali se ukrajinců, ti, vesměs církve pravoslavné, radili jim samozřejmě, aby se dali na víru pravoslavnou, že pak bude mít každý právo jako kterýkoliv jiný ruský nebo ukrajinský občan. Mladí lidé že pak budou povoláni k odvodu, což se dosud nedělo.

I carští „horodovové“ - četníci radili a přemlouvali Čechy, aby přestoupili do církve pravoslavné. Někteří Češi prohlásili, že zůstanou katolíky ať se stane cokoliv a i kdyby se měli vrátit zpět do Čech.

Nastaly pak i mezi Čechy různé přesvědčení. To zavadlo příčinu k tomu, že docházely stížnosti až k vicegubernátorovi Žitomírskému, že se Češi mezi sebou nesnáší.

Ukrajinci se pak dívali na Čechy jako na vetřelce, zbohatlíky a rozvrátníky a hlásili, že ti chleba kdo jí, toho mají poslouchati. Proto Češi uznali, že pro klid a mír musí něco podniknouti a dělali se proto hromadně překlítni do církve pravoslavnou. Rodiče přimlouvali pravoslavné pokřtění i za děti do 14 let. Od čtrnácti roku se pak děti křtily samostatně.

Češi udělali dobře, že se dali takto překlítni, neboť nedlouho potom našel vicegubernátor, že kdo tak neudělá, ztrácí veškerá práva v Rusku, pozbývá právo kupovati nemovitosti a ztrácí občanstvanská práva. To tedy bylo památného roku 1888.

I vesničané z Moskovštiny dali se na Bojance překlítni a přijali víru pravoslavnou. Věděli, že není vyhnuti a pak si tedy řekli, že není-li vyhnuti, že tak učiní. Jejich víru ze srdce a jejich přesvědčení jim tím nikdo nevezme, Bůh je stejně jen jeden. Navštěvovali tedy chrám pravoslavný, ale modlitby měly své, katolické a modlili se česky.

Pak když Češi přijali víru pravoslavnou, nastal opět klid. Vesničce Moskovštiny byla povolena škola. K vyučování přičlenil byl učitel původem Ukrajinec jménem Sakovskij, který vyučoval ruským jazykem. Působil však tam pouze rok, po něm byl tam dosazen učitel jiný, původem Čech z Českého Malina Josef Vigner. Vyučoval sice rovněž ruským jazykem, ale dorozumíval se s dětmi jazykem mateřským, českým.

Tohoto pana učitele si děti velmi oblíbily, neboť mezi vyučováním a mimo školu mluvil s dětmi je česky, takže i rodiče měli radost, že se i češtinu děti dobře naučí.

Nyní dařilo se již všem dobře. Obytné budovy i hospodářské byly pěkné, prostorné. Okna větší, dvory rozlehlé, pěkné zahrady a sady, kde bylo hojně ovoce. Stromy vysazovaly se jen kvalitní i ořechy a oříšky, tak zvané turecké, si vysázeli. Ovoce bylo dost nejen pro potřebu rodin, ale i na prodej.

(Pokračování)

Popisy českých osad na Volyni — Česká Sklín

Josef Foitík:

Jako u mnoha volyňských osad, tak také v České Sklíně nezachovaly se žádné písemné záznamy o vzniku a životě obce. Ze však byla založena mnohem později než první české volyňské obce, žijí ještě, ač ne četní, pamětníci prvních let života této obce a proto bylo možno sestavit tento více méně přesný popis. Kdo z občanů České Sklíně by měl k tomuto popisu nějaké připomínky, necht je laskavě zašle redakci Verné stráže.

1. Název obce. Úřední pojmenování dle polské a ruské výslovnosti znělo „Skljň“, Češi si však toto jméno učinili výslovnějším a jmenovali obec „Sklín“ a na rozdíl od sousední obce ukrajinské téhož jména dostala česká obec přídatné jméno „Česká“.

O vzniku pojmenování kolují tyto pověsti: V dávných dobách na některém z okolních kopců se prý vyrábělo sklo a tento kopec dostal jméno „Sklana hora“, od něhož obec, která zde vznikla, dostala jméno Sklyň. Česká obec, jež zde byla přistěhovařky Čechy založena, byla nejdříve jmenována Sklínskou kolonií, až teprve o něco později vzniklo její konečné pojmenování.

2. Doba založení obce. První čeští osadníci přišli do Sklíně v r. 1881. Již před nimi zde existovala část osady, kde byl nyní severní koncov vesnice, osídlena německými kolonisty, kteří zde pracovali v lese. Od jejich usedlosti na jih rozbíhaly se do daleka široká panenské lesy, netknuté ještě dřevorubcovou sekerou.

3. Zakladatelé obce. Z původních zakladatelů České Sklíně jsou známa tato jména: František Holas, Josef Janko, Jan Matouš, Švejkar, Jan Veselý, Josef Strnad, Václav Fádrhonc, Antonín Anděl, Josef Řeřicha, Jan Záček, Josef Brixia, Josef Havelka, František Havelka, Jiří Vašuta, Votava a František Malý. Mezi nimi na vůdčí místa jako hlavní pracovníci při zakládání obce se brzy dostali František Malý, František Havelka, Jan Veselý, Josef Janko a Jan Záček. Jak poznáme z dalšího vyprávění, měli často dosti pernou práci, než poměry v obci byly urovnány tak, aby s nimi osadníci mohli být spokojeni.

4. Josef Janko se přistěhoval na Volyni z obce Vitějeves, okres Polička, kraj Chrudim. Matouš a Havelkové pocházeli od Jičina. Původ ostatních není již dnes možno zjistit. Všichni se však přestěhovali do Sklíně od Dubna, kam původně přijeli. V okolí Dubna však již byla většina pozemků rozprodáných a ty, které ještě k prodeji byly, měly cenu již značně vysokou. Proto těmto rodinám nezbývalo nic jiného, než se pustit dále na západ, kde bylo ještě velké množství velkostatků a hlavně lesů, jež se daly dosti lacině zakoupit.

5. Rozloha obce. Zakladatelé

po svém příchodu zakoupili asi 220 morgů lesa. Tento les patřil německému šlechtici Rau-ovi, který v těchto končinách Volyně měl četné a rozsáhlé majetky. Sám bydlel se svou rodinou v Kyjevě a jeho majetky spravovali správcové. Sám Rau, který byl nějak spřízněn s carskou rodinou Romanovců, se zde vůbec neobjevoval a tak správcové a jejich šafáři a různí poradci byli zde neobmezenými pány. Správcem majetku Sklín byl Polák Lipski, avšak skutečným vedoucím, bez jehož vědomí se zde nic nestalo, byl Žid, známý pouze pod jménem Herško, nájemce dvorského mlýna ve Sklíně.

Bylo samozřejmě, že při koupi pozemků českými osadníky musel Herško dělat nejméně prostředníka a dohazovače. Ve skutečnosti celou koupi tak zamotal ve svůj prospěch, že záloha, kterou Češi na majetek zaplatili, musela být placena ještě jednou. S tím samozřejmě bylo hodně nespokojenosti a věci došly tak daleko, že František Malý se vypravil na cestu do Kijeva k majiteli pozemků. Toho se ovšem Herško zalekl a ve svých kejklech ustal, takže ze zamýšlené cesty do Kijeva sešlo. Herško se potom dlouhý čas Čechů obával, aby se mu nepomstili. Nic se mu však nestalo a po letech se na celou aféru nadobro zapomnělo.

6. Stavby. Byly zde pouze dřevěné, poněvadž zde byl nadbytek krásného stavebního materiálu.

7. Cena pozemků. Při zakoupení Sklíně byla smluvena cena jednoho morgu (byl to tehdy les) na 15 rublů zlatem, při čemž 3 ruble byly zaplacený zálohově a 12 rublů mělo být spláceno „Christiánské“ bance (během 40 let).

O několik let později přikoupili zde Češi další pozemky od uvedených již na začátku Němců. Před první světovou válkou bylo zde již v držení Čechů na 600 morgů půdy a před druhou světovou válkou české půdy bylo celkem 950 morgů. Přiměřeně stoupala samozřejmě cena. Před první světovou válkou se platilo za jeden morg asi 120,- zlatých rublů. Obec čítala 45 českých rodin, všech hospodářství bylo 50.

8. Život obce před první světovou válkou. Tady se vrátím až do doby založení obce. Jak už bylo uvedeno, zakoupili zakladatelé pro budoucí obec les, který bylo třeba nejdříve vymýtit. Poněvadž zde nebylo naprosto kde bydlet, přijeli sem nejdříve jen sami muži a své rodiny ponechali prozatím u svých známých nebo příbuzných v okolí Dubna. Sami se zde stěhovali v narychlo zhotovené zemljance a dali se do práce. Ziskávaly se malé kousčky pozemků, na nichž se postupně při vzájemné pomoci stavěly další zemljanky. Potíž byla s

vodou, neboť zde nebyl žádný potok a tato se musela v první době brát z nedaleké „louže“. Proto také brzy bylo započato s kopáním studny, v níž se voda objevila teprve v hloubce 36 metrů (18 sáhů).

Velká starost byla s dřívím, které bylo získáno mýcením lesa a jež nebylo doslovně kam podít. Do nejbližšího města — Horochova — bylo asi 15 km. Kromě toho Horochov byl tehdy malým, špinavým městem a vzhledem k tomu, že v okolí bylo množství lesů, nebyla v něm o dříví nouze. Kdo chtěl proto prodati zde fúru dříví, musel si na to hodně přivstat, aby přijel s dřívím do města hodně brzy. Když dříví prodal, dostal za fúru 20 kopějek. Za to se nakoupilo něco nutného pro domácnost. Za bochník chleba, z něhož čouhala sláma, bylo nutno zaplatit 15 kopějek. Často se však také stalo, že dříví bylo ve městě dost a tak se jednoduše za městem shodilo na hromadu a jelo se domů s prázdným vozem.

Většina dříví se musela spálit na hromádách nebo někteří krajané jej spalovali v mlíčkách na kovářské uhlí, za nějž se dalo stržít o něco více peněz.

V lesích zde bylo hodně různé zvěře, mezi ní také vlků a divokých vepřů. Obojí tato zvěř působila značné škody; vlci tím, že ohrožovali domácí zvířata a vepři tím, že rozrývali první malá polička, s velkou námahou osetá. Vlci byli tak směli, že šli až k samým zemljankám a doráželi na dveře chlívů a chlívků. Také napadli v noci na pasoucí se koně. Poněvadž zde po určité době řádila tlupa koňských zlodějů, byli koně na poli poutáni železnými pouty. Stalo se jednou, že kůň v obraně skočil po vlkovi předníma nohama a to tak šťastně, že jej dostal pod železné pouto. Tak vlka držel až do rána přimáčknutého k zemi, až jej hospodář ráno dorazil.

Krajan František Holas založil ve Sklíně kovářskou a zámečnickou dílnu, která se brzy rozrostla v malou továrnu na hospodářské stroje a slévárnu. Ku konci bylo v ní zaměstnáno až 16 osob. Co však bylo důležité, že v této dílně se vyráběly také myslivecké pušky a tak se stalo, že brzy byla takřka celá obec vyzbrojena bezvadnou zbraní. To mělo značný význam, poněvadž byla nemilosrdně ničena dravá zvěř a škodná a pak také se sem neodvažovali lupiči, kteří měli brzy před Čechy značný respekt. Továrna ještě před první světovou válkou zanikla. Jako prvotřídní myslivec vynikl Albert Tvrý, který lovil s takovým úspěchem, že v době, kdy byl ještě nedostatek domácího masa, po dlouhou dobu zásoboval divočinou četné rodiny.

Pokračování příště.

Это было под Ровно

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(19 продолжение)

За столом Сидора Артемовича удивила колбаса, которой мы угощали гостей. Тут и „московская“ и „краковская“, и „чайная“, тут и сосиски, и окорока.

— Откуда така добра колбаса?

— Сами делаем, Сидор Артемович.

У нас к тому времени действительно наладилось производство колбасы. Но не ради роскоши или прихоти мы занялись этим делом: разведчики уходили из отряда на неделю или две; несколько человек постоянно дежурили на „маяках“, им надо было питаться, а заходить в села за продуктами не разрешалось. Что можно было им дать с собой, кроме хлеба? Вареное мясо быстро портилось, и люди жили впроголодь. Производство колбасы явилось блестящим выходом из положения. Нашлись у нас такие специалисты-колбасники, что любая фабрика позавидует. Все это я и рассказал Сидору Артемовичу. Часа через два, когда мы еще сидели за столом, появилась целая группа ковпаковцев.

— Товарищ командир Герой Советского Союза! — обратился один из них к Ковпаку. — Разрешите обратиться к полковнику Медведеву.

— Разрешаю, — ответил Ковпак.

— Товарищ полковник, мы пришли к вам с просьбой обучить нас делать колбасу.

Оказывается, пока мы сидели и закусывали, Сидор Артемович послал связного с запиской к своему начальнику хозяйства, чтобы тот выделил людей для обучения их колбасному искусству.

...Соединение Ковпака ушло дальше по своему маршруту.

Перед его уходом мы выработали специальный код и условились о расписании для радиосвязи и полевых, чтобы взаимно информировать друг друга о наиболее важном, что могло помочь обоим отрядам.

Гозмездие

Эрих Кох... Пауль Даргель... Герман Кнут... — эти имена были хорошо известны в Западной Украине, временно захваченной гитлеровцами. Главари гитлеровской шайки со своими подручными грабили, душили, уничтожали все живое на украинской земле. Одно упоминание этих имен вызвало содрогание и ненависть. С их именами связаны застенки и виселицы, рвы с заживо погребенными, грабежи и убийства, тысячи и тысячи погибших ни в чем неповинных людей.

Эрих Кох, являясь одновременно рейхскомиссаром Украины и гауляйтером Восточной Пруссии, бывал в Ровно только по несколько дней, наездами, а остальное время проводил в Кенигсберге, где у него были собственные заводы и фабрики. Пауль Даргель, правительственный президент, заместитель Коха по „политическим делам“, почти безвыездно находился в Ровно. Лишь время от времени он вылетал в Киев, Николаев, Днепрпетровск или другие города, чтобы на месте направлять „деятельность“ своры гитлеровских правителей. Руководство сетью националистических банд исходило тоже от Даргеля.

Николай Иванович Кузнецов уже давно готовился совершить акт возмездия над гитлеровскими главарями на Украине. В начале сентября, в течение нескольких дней, мы подробно обсуждали план его действий.

Перед уходом из лагеря, прощаясь со мной, Кузнецов передал мне запечатанное в конверте письмо.

— Это на всякий случай. Сберегите, — сказал он и, пожав мне руку, быстро ушел.

Я посмотрел на письмо.

На конверте было написано только четыре слова: „Вскрыть после моей смерти“.

Валя Довгер к этому времени

уже работала в рейхскомиссариате. Она должна была изучить расписание дня Даргеля: когда он приходит на работу, когда уходит, все его приметы. Это поручение Валя тщательно выполнила. Она рассказала Кузнецову все подробности, даже провела его по маршруту, где обычно проходил Даргель. При этом сказала, что Даргель ежедневно выходит из рейхскомиссариата в 14 часов 30 минут и при нем всегда адъютант с кожаной папкой красного цвета. Самого Даргеля Николай Иванович видел только раз на параде, когда тот выступал с речью, и надеялся на свою память.

Это было 20 сентября. Шофер ровенского гебитскомиссариата военнопленный Калинин предоставил Николаю Ивановичу новенькую легковую машину „опель-капитан“ — личную машину гебитскомиссара.

На эту машину за шофера сел Струтинский, одетый в форму немецкого солдата, и Кузнецов — все тот же лейтенант Пауль Зиберт.

Даргель жил в особняке на одной из главных улиц, которую немцы называли „Шлосштрассе“.

На этой улице жили только высшие немецкие чиновники. Там не разрешалось ходить украинцам и полякам. Только немцы могли здесь появляться.

В полной готовности Кузнецов и Струтинский поехали на машине по маршруту, где ходил Даргель. Время было выбрано такое, когда Даргель должен был идти из рейхскомиссариата в свой особняк. Успех решала минута.

Стоять на улице с машиной и ждать было рискованно. У особняка Даргеля постоянно дежурил один фельд-жандарм. На улице Шлосштрассе их было несколько. Кроме того за две минуты до выхода Даргеля из рейхскомиссариата появлялись жандарм в чине фельдфебеля и агент гестапо в штатском. Они шли впереди Даргеля, просматривая, нет ли чего подозрительного. (Продолж. след.)

Vzpomínáme

Dne 10. května t. r. uplynuly čtyři roky od doby, kdy dotlouklo srdce našeho milovaného syna **Vladimíra Ráží**, nar. 19. 8. 1923 v Sedmidubech na Volyni. Zemřel tragickou smrtí při návratu do vlasti v Mukačevě. Byl pohřben kamarády a kamarádkami v Užhorodě. S žalem v srdcích a se slzami v očích vzpomínáme a posíláme ti na tvůj hrob v dáli kytici svých vzpomínek.
Rodiče, bratr s rodinou a příbuzní.

Dne 10. května t. r. uplynul rok od doby, kdy nás navždy opustil náš drahý manžel, otec, švagr a strýček **Josef Slanhoř**. Zemřel tiše po těžké nemoci. Spi sladce v rodné zemi, za kterou jsi jako volyňský Čech bojoval v I. a ve II. odboji. Budiž Ti země česká lehkou. Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi. My nikdy nezapomeneme. V hlubokém smutku vzpomínají manželka a děti.

Hledáme

Hledá se **Věra Rysová** z Horodka, okr. Rovno. Necht' se ohlásí na adresu **Helena a Alex. Teršlovi, Heřmanovy Šejty 266, okr. Vrchlabí.**

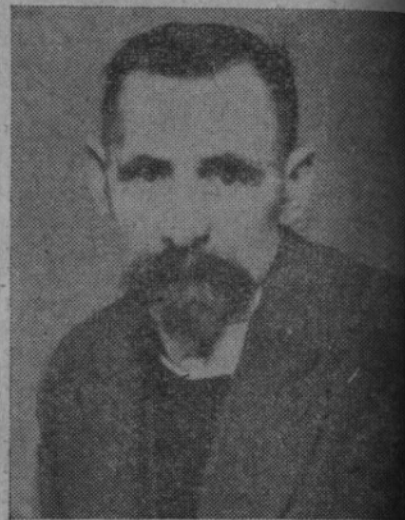
S nezmenšenou bolestí a se slzami v očích vzpomínáme památky našeho drahého syna **Václava Stránského**, nar. 1. I. 1942 v Leduchovce, okr. Rovno na Volyni. Odešel z kruhu naší rodiny dne 14. ledna 1950. Želíme tvého mladého života předčasně zlomeného a posíláme ti do tvého hrobečku přání lehkého odpočínutí.
Rodiče, bratr, babičky, dědeček, bratrance a příbuzní.

Vzpomínáme se stále stejnou bolestí, že daleko od domova ve Vasilkově, Kijevská oblast, zemřel můj drahý syn **Vladislav Kulhánek** ve věku 26 let. Tvůj mladý život byl předčasně přefat a tím větší je má bolest. Nikdy nezapomenou, i když tvůj hrob zůstal zapomenut v dáli.
Matka Alžběta Kulháňková.

Malý oznámovatel

Dne 6. května t. r. dožil se náš milý tatínek a dědeček **Jan Fojtík** 70 let. Do mnohých dalších let hodně spokojenosti a zdraví mu přejí syn **Josef s manželkou Antoní, Ludmila a Vladimír, vnuci.**

Blahopřání. V červnu t. r. se ve zdraví, svěžesti a spokojenosti, která je radostným výsledkem života, naplněného odříkáním, prací a láskou dožil náš drahý dědeček **V. Němčák** svých 66. naroz. a drahá babička **Němčáková** 60. narozenin. Kež všemohoucí Bůh sešle Vám své požehnání a dopřeje Vám ve zdraví vysokého stáří pro radost nás všech!
Rodina B. Doležalová

Badujeme sociální fond

Josef Palla, Újezd u Mohelnice, zaslal 800 Kčs na soc. fond. Srdečně děkujeme.